

або підказки. Саме характер дій учасників слідчого експерименту, які намагаються ввести слідчого в оману, також можуть бути інформативними. Зокрема, злочинець професійно виконує попередні дії, але демонструє нездатність виконати головну дію, що служить підтвердженням наміру замаскувати свої знання та вміння [3, с. 38].

Слідчий експеримент перш за все спрямований не тільки на реалізацію впливу, скільки на одержання значущої інформації, ґрунтуючись на якій і відбувається безпосередній вплив на учасників процесу.

Список використаних джерел

1. Романюк Б. В. Участь спеціаліста на стадії досудового слідства: [навч. посіб.] / Романюк Б. В. – К. : Аванпост-Прим, 2010. – 303 с.

2. Васильев В.Л. Психологические основы организации работы следователя / Васильев В.Л. – В., 1976. – 156 с.

3. Мельникова Э. Б. Участие специалистов в следственных действиях / Мельникова Э. Б. – М.: Юрид. лит., 1964. – 87 с.

Давидова О.В., доцент кафедри юридичної психології НАВС, кандидат психологічних наук

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ МІЛІЦІЇ

Прорахунки та недоліки в діяльності міліції, що викликають невдоволення громадян та значний суспільний резонанс, зростання злочинності, негативний досвід особистих контактів населення з працівниками міліції – все це ставить перед правоохоронними органами нові завдання, зумовлює потребу перегляду стратегічних напрямів їх діяльності, пошуку нових підходів до організації та здійснення охорони громадського порядку та боротьби зі злочинністю. Важливим

напрямом вирішення цієї проблеми є створення позитивного іміджу працівників міліції.

У загальному вигляді категорія «імідж» трактується як сформований у свідомості людей емоційно забарвлений образ кого-небудь або чого-небудь, який має характер стереотипу [1]. І міждисциплінарний підхід вивчення іміджу дозволяє розглядати його з точки зору психології, економіки, політології, соціології.

Імідж дозволяє оптимізувати соціальні, професійні й особисті досягнення за рахунок створення образу мети, що задає внутрішню і зовнішню установки людині. Отже, імідж – це ефективний психологічний засіб, за допомогою якого можна досягти позитивних результатів у будь-якій діяльності. З одного боку, імідж – результат життєдіяльності людини, а з іншого – засіб управління її життєвою перспективою.

Імідж організації, в тому числі й міліції, визначається як образ, що спеціально проектується в інтересах організації, ґрунтується на особливостях її діяльності, внутрішніх закономірностях, властивостях та достоїнствах, впроваджується у свідомість (підсвідомість) населення, а також відповідає його очікуванням та служить відмінністю даної організації від аналогічних [3].

Імідж міліції – цілеспрямовано сформований образ, враження, уявлення щодо окремого працівника міліції (зовнішнього вигляду, мови, темпераменту, інтелекту, характеру дій, вчинків), органу внутрішніх справ, системи МВС в цілому і якості виконання ними функцій і професійних завдань, з метою популяризації, створення позитивного стереотипу у масовій свідомості.

Саме через імідж працівників міліції громадяни оцінюють всю організацію та складають уявлення про неї в цілому. Нажаль, імідж працівника міліції України має досить негативне забарвлення.

На імідж працівника міліції та системи МВС в цілому постійно впливає низка факторів. Здебільшого науковці

акцентують увагу на тих чинниках, які негативно впливають на імідж міліції: політизація ОВС, корупційність, зловживання працівниками міліції службовим становищем та інші порушення дисциплінарного характеру; професійна деформація та суїциди в ОВС; недостатній рівень професіоналізму, низька культура поведінки і спілкування працівників міліції [2].

Для досягнення високого рівня суспільної користі роботи всієї системи МВС кожний працівник цієї системи повинен усвідомити соціальну значущість своєї діяльності та її результатів. У контексті цієї проблеми на перше місце висуваються професійно-психологічні та моральні якості особистості правоохоронця, які й відіграють головну роль у створенні позитивного іміджу органів правопорядку в очах пересічних громадян і українського суспільства загалом.

Напрямами діяльності керівництва та персоналу ОВС щодо підвищення авторитету органів правопорядку серед населення можуть виступати: оптимізація системи професійного відбору; удосконалення професійно-психологічної підготовки працівників міліції (підвищення стресостійкості працівників у сучасних умовах несення служби, забезпечення мотивації до сумлінного виконання службових обов'язків); забезпечення законності та підвищення професіоналізму персоналу правоохоронних органів; зміцнення дисципліни в органах та підрозділах внутрішніх справ; сприяння зниженню плинності кадрів; формуванням специфічної корпоративної культури міліції України, сприяння формуванню атмосфери взаємної поваги і соціальної відповідальності; гармонізація особистісних і громадських інтересів; установлення нових критеріїв оцінки ефективності роботи персоналу ВС; проведення роз'яснювальної роботи серед населення щодо функцій та обов'язків як самих працівників міліції, так і пересічних громадян, інформуванням про результати діяльності міліції, наданням правової допомоги населенню.

Формування іміджу — процес тривалий і складний. Це має стати одним із стратегічних напрямів реформування всієї

системи правоохоронних органів узагалі і міліції насамперед. Кожний правоохоронець, який персоніфікує цю стратегію, кожного дня стверджує загальну ідею під час виконання службових обов'язків.

Список використаних джерел

1. Бебик В. М. Базові засади політології: історія, теорія, методологія, практика: Монографія. — К., 2000. — 384 с.
2. Бойко І. В. Основні критерії оцінки діяльності органів і підрозділів внутрішніх справ України // Правова інформатика. - К., 2003. - № 1.
3. Перельгіна Е.Б. Психология имиджа: Учебное пособие. М.: Аспект Пресс, 2002. — 220с.

Дуброва Р.В., ад'юнкт кафедри
оперативно-розшукової діяльності НАВС

ПСИХОЛОГІЧНЕ ПРОТИРІЧЧЯ ЯК ПРОБЛЕМА ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО ОРГАНУ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ ТА ПРАЦІВНИКА ОПЕРАТИВНОГО ПІДРОЗДІЛУ ОВС УКРАЇНИ

Взаємодія органів досудового розслідування та оперативних підрозділів органів внутрішніх справ знаходиться на незадовільному рівні. В практичній діяльності вони нерідко діють роз'єднано, відгороджуючись «відомчими» бар'єрами і розрізняються в процесуальному положенні. Необхідно визнати, що співробітники низки оперативних підрозділів та органів досудового розслідування психологічно не готові до спільної діяльності і не бачать необхідності в організації взаємодії між ними при провадженні негласних слідчих (розшукових) дій. В якості одного з факторів, що зумовлює такий стан можна назвати недостатню професійну підготовку слідчого і співробітників оперативних підрозділів, необхідну для